

HZ. MUHAMMED (SAV)' İN ANNE BABA SEVGİSİ

Dünyaya geldikten sonra öğrendiğimiz ilk kelimelerden biri anne ise diğeri babadır. Çünkü bizi onlar dünyaya getirdi. Canlarından can, kanlarından kan, sevgilerinden sevgi kattılar. Hayâtı onlarla tanıdık, onlardan öğrendik, onların sayesinde bugünlere geldik. Bizi onlar kadar içten, karşılıksız ve ücretsiz seven bir başka insan yoktur. Onların varlığı, insana varlık kattığı gibi, yoklukları da hiçbir zaman doldurulamaz ve yerleri hep boş kalır.

Peygamber (sav) Efendimiz henüz dünyaya gelmeden önce babasını, dört yaşında bir çocukken de annesini kaybetmişti. Hem yetim, hem de öksüz büyümüştü. Yüce Allah onu annesiz babasız bırakmıştı, ama kendi özel himayesine ve terbiyesine altına almıştı. "Beni Rabbim yetiştirdi ve eğitti" diyordu.

Abdullah bin Amr rivayet ediyor: Peygamber (sav) Efendimize bir adam geldi ve sordu: "Yâ Resulallah yurdumu terk ederek sizin emrinize girmeye geldim. Annemi-babamı da ağlayarak bıraktım." Peygamber (sav) Efendimiz şöyle buyurdu: "Öyle ise onlara dön, ağlattığın gibi onları güldür."

Abdullah bin Mes'ud anlatıyor: Peygamber (sav) Efendimize sordum: "Allah katında en iyi amel nedir?" "Vaktinde kılınan namazdır." "Sonra hangisidir?" "Anne-babaya iyilik ve itaat etmektir." "Sonra hangisi?" "Allah yolunda cihattır."

Hiçbir şekilde anne-baba ayırt edilmez, biri öbürüne tercih edilmez, birinin sevgisi diğeri önüne geçmez. Çünkü iki gözümüzden hangisini ötekenden üstün tutarız? Ancak Efendimiz (sav)'in hadislerine baktığımızda anne hakkının baba hakkından üç misli fazla olduğunu öğreniyoruz. Şöyle ki:

E bû Hüreyre rivayet ediyor: Peygamber (sav) Efendimize bir kişi geldi ve sordu:

"Yâ Resulallah, en çok kime iyilik ve ihsan etmeliyim?"

"Annene." "Sonra kime?" "Annene." "Sonra kime?" "Annene." "Sonra kime?" "Sonra babana."

Dünyada hakkı ödenemeyen bir insan varsa o da annedir. Çünkü annenin çocuğu üzerinde o kadar değişik hakları var ki, bunların birisini ödemek bile mümkün değildir. Bu konuda güzel bir örneği Hz. Büreyde'den öğreniyoruz.

Adamın biri Peygamber (sav) Efendimize geldi, şöyle dedi:

"Yâ Resulallah, ben annemi sıcak bir günde omuzuma alıp iki fersah yol yürüdüm. Hava o kadar sıcaktı ki, eğer bir et parçası yere atılsa hemen pişerdi. Acaba onun hakkını ödemiş oldum mu?" Peygamber (sav) Efendimiz şu cevabı verdi: "Senin bu hizmetin, onun bir doğum sancısını belki karşılar." Bir adam Peygamberimiz (sav)'e geldi ve;

"Yâ Resulallah, savaşa gitmek istiyorum, size danışmaya geldim" dedi.

Peygamber (sav) Efendimiz sordu: "Annen hayâtta mı?" "Evet."

"Ondan ayrılma, çünkü Cennet onun ayağının altındadır."

Bu meseleyi yine Peygamberimiz (sav)'den öğreniyoruz: Hazret-i Âişe rivayet ediyor:

"Bir gün Peygamber (sav) Efendimizin yanına bir adam geldi. Beraberinde yaşlı birisi vardı. Peygamber (sav) Efendimiz adama, "Bu ihtiyar kim?" diye sordu. Adam, "Babamdır" dedi. Peygamber (sav) Efendimiz:

"Öyle ise önüne geçme, o oturmadan sen oturma. Onu adıyla çağırma ve ona kimseyi küfrettirme."

Abdurrahman bin Ebî Bekir'in rivayetine göre, Peygamber (sav) Efendimiz bu günahı şöyle bildiriyor: "Size en büyük günahları bildireyim mi?"

"Evet yâ Resulallah bildir." "Allah'a ortak koşmak, anne-babaya âsi olmaktır."

Anne-babaya yapılan iyilik ve saygının karşılığını insan dünyada iken peşin alabiliyor. Bu konuda Peygamberimiz (sav)'in müjdesi çok açıktır: "Rızkının çoğalmasını ve ömrünün uzamasını isteyen, anne-babasına iyilik ve ikramda bulunsun ve akrabalarını ziyaret etsin."

Diğer taraftan çocuk, günü gelince kendisi de anne baba olacak, çocuklarından bir karşılık bekleyecek, yaptığı için karşılığını görecek, anne-babasına ne yapmışsa aynısını kendi çocuklarından görecektir. Peygamber (sav) Efendimiz şöyle buyurdular: "Anne-babanıza iyilik edin ve ihsanda bulunun ki, çocuklarınız da size itaat etsin ve saygı göstereyin."